

Misijon namesto frustracije

Vrnitev k izvirnemu poslanstvu Cerkev in vsakega kristjana

Večina Evrope, kamor spada tudi Slovenija, zaznava občutno upadanje krščanske verske prakse. Župnijske skupnosti se postopoma krčijo, v cerkvah je pri bogoslužju dovolj sedežev za vsakogar, ki pride. V večini župnij že prevladuje starejša populacija. Soočamo se upadanjem krstov, posledično je manj tudi otrok pri verouku. Malo je duhovnih poklicev, prav tako cerkvenih porok. Pa tudi krščanskih pogrebov je že manj.

Škofje, duhovniki in laiki lahko ob dani situaciji zapademo v malodušje, žalost, celo obup. Duhovnik se skozi leta ob opazovanju svoje župnije vprašuje: »Kaj smo delali narobe? Sem sem se toliko trudil, poskusil sem take in drugačne pobude v župniji, pa ni videti veliko sadov. Ne razumem, kako lahko ljudje tako opuščajo vero.« Duhovnik si ob ugotavljanju padajoče statistike v župniji pripiše osebni neuspeh in se sreča s skušnjavo zagrenjenosti. Prav tako obstaja nevarnost, da se začne vživljati v vlogo nekakšnega stečajnega upravitelja župnije. Ta pot gotovo vodi v frustracijo in potrto.

V vsej tej situaciji se nam pojavi vprašanje: Kje je naš Gospod? Ali spi, kot je spal na čolnu, ko so se učenci že potapljali? Ali ne vidi, da njegova Cerkev propada? Gospod Jezus, zbudi se vendar!

Ko se malo poglobimo v to tematiko praznjenja cerkva, odkrijemo, da ne gre zgolj za težavo te ali one župnije. Gre za globalen proces, ki zajema bolj ali manj vsa območja »razvitega sveta«. Ob zavedanju dejstva, da je velik del sveta »v istem loncu« (// v istem 'zosu'/položaju//) kot mi in se sooča s podobnimi fenomeni glede upadanja vernosti, nam pomaga bolje videti problem v njegovi celovitosti.

To je ena plat medalje. Druga plat pa je, da se duhovna lakota današnjega človeka in njegovo iskanje nista zmanjšala. Ljudje niso izgubili duhovne dimenzije. Toliko iskalcev Boga je danes! Le s to razliko, da iščejo Boga na druge načine in na drugih mestih.

Niso bili vzgojeni v veri, a slutijo, da je zemeljski horizont premalo in iščejo višji smisel življenja. Ti ljudje hrepenijo in odkrivajo Presežno, Absolutno, Najvišjega Boga. Na raznih krajih iščejo odgovore na svoja življenjska vprašanja.

Veliki religijski sistemi sodobnemu človeku niso več blizu; bolj ga nagovarjajo alternativne, sveže ponudbe. Potrebuje namreč nek bolj personaliziran pristop: ne mara velike množice ljudi, temveč manjšo skupinico oseb, kjer bo sprejet, kjer se bo lahko v zaupanju izrazil in se počutil kot doma. Če pri kristjanih ne najde te odprtosti in pristnosti vere, se obrne k drugim duhovnostim.

Pravzaprav se mi zdi, da je ta »kriza vere« v »razvitih deželah« posebno znamenje od Boga, ki nas kliče, da se vsa Cerkev prenovi. Postali smo preveč okosteneli, utrujeni, neosebni, nepriljubljeni. Manjka nam svežine, navdušenja, preprostosti in veselja.

Bog nas kliče, da se vrnemo spet k izviru, k izvirnemu poslanstvu celotne Cerkev, vsake krščanske (župnijske) skupnosti in vsakega posameznega kristjana. To bistvo je: živa vera v Gospoda, povezanost v pristno bratsko občestvo ter biti njegova priča v tem svetu.

Na tem mestu moramo odkriti moč Svetega Duha. Jezus obljubi svojim učencem: »Prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče ... do skrajnih mej sveta.« (Apd 1,8)

Biti napolnjen s Svetim Duhom (kot Jezus, Marija, apostoli itd.) je smisel krščanskega življenja. Do prihoda Svetega Duha, so bili apostoli zelo prestrašeni, čeprav je Jezus že vstal od mrtvih. Potrebovali so Tolažnika, ki jih je notranje utrdil in jim dal poguma za izhod v svet. Vsak Jezusov učenec ga potrebuje: da mu Sveti Duh ni več neznanec, temveč prijatelj, ki ga poučuje, ga vodi in mu daje moč, da lahko pričuje o Jezusu temu svetu.

Sveti Duh je glavni akter pri oznanjevanju. Oznanjevanje ni človeški projekt, akcija, temveč proces, ki ga vodi Jezusov Duh. On sam oživlja hrepenenje v nas, da bi delili z drugimi veselje evangelija, pripravlja teren za srečanje z ljudmi, pripravlja srca neverujočih ...

Otto Neubauer, vodja Akademije za dialog in evangelizacijo na Dunaju, postavlja vprašanje: »Ali imamo neverne prijatelje in znance? Ali smo blizu oddaljenim kristjanom?« Prav k njim smo najprej poklicani. Če imamo samo verne prijatelje, to nakazuje, da smo se nekoliko izolirali od ostalega sveta in se zaprli v »varen« krog kristjanov.

A Jezus sam nam naroča, naj bomo luč in sol za ta svet. Ne želi, da smo ločeni od sveta. Da, izbrani smo po njegovi milosti za njegove učence – vendar ne za to, da bi bili v zaprtem »klubu«, temveč da bi drugim dajali »okus« po Božjem.

Če bo vsak kristjan pripeljal v cerkev vsaj enega oddaljenega kristjana ali enega nekrščenege – se bo župnija popolnoma spremenila. Cerkev bo ponovno postala to, kot si jo je zamislil Jezus Kristus: da postane kraj zbiranja in rasti novih učencev. Samo tako se bo Cerkev prenovila, če bo sprejemala vedno nove ljudi. Predpogoj za to pa je, da naše skupnosti res postanejo kraj domačnosti in sprejemanja vsakogar (tudi zelo drugačnih ljudi od nas).

To pa je mogoče samo v molitvi. Kjer je molitev in živa vera, ki se hrani iz evangelija, kjer je resnična ukoreninjenost v Kristusu, tam je veselje, sproščenost, preprostost, pristnost. Žar življenja take skupnosti bo pritegnila nove kristjane.

Samo v molitvi prejmemo sočutje do ljudi, ki še ne poznajo Boga in njegovega usmiljenja. Takrat bo v nas bo zagorel ogenj, ki nas bo gнал, da bi svojim bližnjim, sosedom, kolegom v službi, prijateljem podelili veselje evangelija in oznanili Jezusovo odrešenje.

Naše srce bo postalo misijonarsko. Naš pogled na stanje naše dežele se bo korenito spremenil. Pogled ne bo več usmerjen v tarnanje, kako vera upada, temveč v Vstalega Gospoda, ki vabi k sebi vsakega človeka, da ga odreši. Verujmo, da se bo Cerkev temeljito prenovila in da bo mnogo ljudi (spet) našlo Kristusa.

Peter Možina